

Prepirineu – Massís del Pedraforca (Berguedà) 2.506 m

Data: 27 de juny de 2009

Participants: Joan Aubia, Toni Coll. Invitat: Ferran Salvador

Després d'assolir el Puigmal i el Canigó en les darreres setmanes, volíem continuar passejant pels cims més emblemàtics de la nostra terra. Sense massa preparatius el passat dissabte dia 27 de juny sortim de casa a les quatre de la matinada i ens dirigim cap a la comarca del Berguedà.

Abans d'arribar a Saldes ja albirem la esvelta silueta calcària dels dos impressionants pollegons separats per la característica enforcadura de margues esmicolats. A la base, una espessa massa vegetal formada per boscos de pi rajolet, avet, faig, roure i pi negre, s'arrapa i abraça al colossal massís deixant nues grans parets de roca veig-gris, que es projecten cap al cel intensament blau.

Durant el segle passat, en aquestes parets, s'hi refermaren molts ideals del nostre excursionisme, segurament per això el Pedraforca sempre ens transmet admiració i respecte.

El dia es presenta clar i lluminós, a tres quarts de set iniciem l'ascensió. Pugem pel sender del bosc de la бага alta del Gresolet fins la Jaça dels Prats i el Refugi Lluís Estasen.

Tot seguit continuem pel sender de darrera del Refugi que va planer cap a l'O., creuem el barranc de la canal Riambau i pugem fort fins la balma de les Orenetes on ens deturem mitja hora per esmorzar.

Continuem la forta pujada i arribem amarats a la Collada del Verdet, bufa un ventet fred que desaconsella el deturar-se, ens abriguem i continuem amunt cap el peu de la canal del Verdet. La roca està seca i ens permet superar la forta verticalitat amb certa facilitat.

Ja situats al cap de la canal del Verdet contemplem la irregular carena que tenim que vèncer per arribar al cim principal. Anem superant puntes i bretxes, creuem el cap de la canal Roja i el de la Grallera i a dos quarts d'onze coronem el Pollegó Nord o Superior. Acomplim amb les tradicions dels cims, mengem quatre ganyips i a les onze decidim tirar avall cap a l'Enforcadura, doncs els núvols aïllats van evolucionant cap a nuvolades més fosques.

A partir de la collada de l'Enforcadura el terreny cada cop presenta més erosió, però encara podem baixar relativament bé. Aviat el pedregam dóna pas al frondós sender transversal que rodeja el massís per l'E. i ens mena novament a la Jaça dels Prats vora el Refugi. Es l'una de la tarda, prenem aigua fresca de la font, mengem uns entrepans i retornem cap el cotxe i cap a casa, satisfets d'haver aconseguit en el mes de juny una trilogia muntanyenca entranyable.

